

JĖZAUS KRISTAUS EVANGELIJA: IŠSIGELBĖJIMAS KARALYSTĖJE

„Aš nesigėdiju Evangelijos. Ji juk yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam...“ (Rom 1,16).

Žinome, jog Jėzus Kristus skelbė Karalystės Evangeliją ir prieš savo nukryžiuvimą pasiuntė mokinius tą patį skelbti pasauliui. Tačiau po Kristaus mirties ir prisikėlimo jo mokinių skelbimas įgavo naują pobūdį, kuris iki Jėzaus mirties nebuvo įmanomas – Jėzus Kristus atpirko žmonijos nuodėmes! Tuo būdu jis tapo Gelbėtojas visų, kurie priims jo auką ir gyvens kaip dera krikščionims.

Po Sekminių dienos apaštalai Dievo karalystę skelbė, kaip tai darė esant Jėzui Kristui žemėje. Tačiau dabar jiems atsivėrė kažkoks naujas matas, iš esmės pakeitęs jų skelbimą. Amžinasis gyvenimas Dievo karalystėje dabar tapo įmanomas dėka Jėzaus Kristaus, žmonijos Gelbėtojo ir mūsų vyriausiojo kunigo aukos.

Šiandien kai kas mano, jog Biblijos terminai „Karalystės Evangelija“ ir „Kristaus Evangelija“ yra visai skirtingi dalykai. Tačiau iš tikrųjų šie posakiai yra visiškai sinonimai. Karalystės Evangelija ir yra ta žinia, kurią atnešė ir paskelbė Jėzus Kristus. Lygiai taip Kristaus Evangelija yra ir žinia apie jo gyvenimą, mirtį bei auką, atneštą žmonijai ir atvėrusią mums priėjimą į amžinąjį gyvenimą toje Karalystėje. Pasiiekti Dievo karalystę įmanoma tik pripažinus Jėzaus Kristaus – visų asmeninio Gelbėtojo – vaidmenį.

Po Jėzaus Kristaus mirties ir prisikėlimo iš laiškų bei kitų apaštalų užrašytų liudijimų akivaizdu, kaip labiau jie ėmė suprasti tai, kas įvyko. Kristaus laikais žmonės laukė nugalėtojo Mesijo, kuris išvaduos Judėją nuo Romos priespaudos ir įkurs naują karalystę. Ir Jėzaus mokiniai jame matė tokį Mesiją (Mt 16,16). Hebrajiškai šis žodis reiškia „pateptąjį“, tą patį, ką graikiškas žodis „Kristus“ (Jn 1,41; 4,25). Paraidžiui žodis „pateptasis“ reiškia žmogų, išrinktą tapti Mesijo karalystės Karaliumi.

Naujas Mesijo supratimas

Ankstyviesiems krikščionims žydų posakis „Kristaus Evangelija“ galėjo reikšti šį tą daugiau nei žinia apie Jėzaus Kristaus asmenybę. Kadangi „Kristus“ reiškė „Mesiją“, jie apaštalų skelbimą suprato kaip „Mesijo Evangeliją“ – gerąją naujieną apie ateinančios Dievo karalystės Karalių. Jiems geroji naujiena – ne vien Kristaus mirtis už žmonijos nuodėmes. Pirmiausia jie suprato, jog į pasaulį atėjęs Mesijas sugrįš įkurti Savo Karalystę bei įgyvendins daugelį pranašysčių apie šlovingą Jo karaliavimą.

Kristaus mokiniams ir Jo pasekėjams supratimas apie Karalystę, įkurtą Mesijo, toli gražu nebuvo naujiena. Biblijoje sakoma: „Ir žmonės manė, jog netrukus turinti apsireikšti Dievo karalystė“ (Lk 19,11). Kai prisikėlęs Kristus pasirodė savo mokiniams, jie paklausė jo: „Viešpatie, gal tu šiuo metu atkursi Izraelio karalystę?“ (Apd 1,6).

Tačiau Kristui esant gyvam mokiniams nebuvo duota suprasti, jog Mesijas, kurio jie laukė kaip karaliaus nugalėtojo, pirma turės numirti, kad savo mirtimi išpirtų žmonijos nuodėmes. Netgi tada, kai Jėzus Kristus savo mokiniams šią tiesą atskleidė, jie atsisakė ją priimti. Prieš pat savo mirtį „Jėzus pradėjo aiškinti savo mokiniams turįs eiti į Jeruzalę ir daug iškentėti nuo seniūnų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti. Tada Petras, pasivadinęs jį į šalį, ėmė drausti: „Nieku gyvu, Viešpatie, *tau neturi taip atsitikti!*“ (Mt 16,21–22). Taigi jie ne tik šiuo požiūriu nesuprato Kristaus tarnystės, bet ir griežtai atsisakė tuo tikėti.

Tampa aišku, kaip turėjo būti suglumę mokiniai, kai jų Mokytojas, iš kurio jie laukė išvaduosiant tautą nuo romėnų viešpatavimo, buvo suimtas. „Tada visi mokiniai, palikę jį, pabėgo“ (Mt 26,56). Užgriuvę netikėti įvykiai – Jėzaus perdavimas teismui, pasmerkimas ir nuteisimas myriop kaip nusikaltėlio – labai suglumino mokinius, ir jie paliko Jėzų.

Vėliau, Sekminių dieną gavę Šventąją Dvasią (Apd 2,1–4), mokiniai galiausiai suprato, kad pagal Rašto pranašystes Mesijas turi mirti ir iš numirusių prisikelti. Per savo pirmąjį Dievo įkvėptą pamokslą, skirtą Jeruzalėje susirinkusiems žydams, Apaštalas Petras pranešė, jog vienoje iš savų psalmių „Dovydas visa tai numatė ir kalbėjo apie Mesijo prisikėlimą, kad *jis neliksiąs mirusiųjų pasaulyje ir jo kūnas nesupūsiąs*“ (Apd 2,31).

Gelbėtojas kiekvienam iš mūsų reikalingas asmeniškai

Apaštalui Petruvi svarbu buvo atkreipti savo klausytojų, kurių dauguma buvo žydai, dėmesį į Jėzų ne tik kaip į tautos vadą, bet į jo atperkamąją auką ir į jo – asmeninio Gelbėtojo – vaidmenį. „Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame šito liudytojai... Tad tegu tvirtai įsitikina visi Izraelio namai: Dievas padarė Viešpačiu ir Mesiju tą Jėzų, kurį jūs nukryžiovote“ (Apd 2,32.36). Kai klausytojai jo paklausė: „Ką mums daryti, broliai?“, Petras jiems atsakė: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės; tada gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2,37–38). Į kvietimą atgailauti atsiliepę tūkstančiai žmonių: nutarę iš pagrindų pakeisti savo gyvenimą – pasikrikštijo.

Petras jiems išaiškino, jog Dievo pažadėta Šventoji Dvasia ir išgelbėjimas (17–18.21.33.40 eil.) tapo įmanomi tik Jėzaus aukos ir prisikėlimo dėka. Jis ir yra tasai išpranašautas Mesijas (24.30–33.36 eil.). Tie, kuriems kalbėjo Paulius, nesuprato, jog Mesijas privalėjo save paaukoti dėl jų nuodėmių. Nesuprato jie ir to, jog tasai, kurį jie ką tik nuteisė mirti, ir buvo tas pats visų laukiamas Mesijas. Apaštalai padėjo daug pastangų, aiškindami žydams jų klaidą.

Kitoje viešoje savo kalboje Petras susirinkusiems aiškino, jog Kristaus atperkamoji auka buvo neišvengiama, ruošiant Dievo karalystės atėjimą: „Taip Dievas įvykdė, ką iš anksto buvo paskelbęs visų pranašų lūpomis, būtent, kad jo Mesijas kentėsias. Tad atgailokite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kad nuo Viešpaties veido ateitų paguodos metas ir jis atsiųstų jums skirtąjį Mesiją Jėzų. Jį turi priimti dangus iki visų dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė savo šventųjų pranašų lūpomis“ (Apd 3,18–21).

Šie svarbūs žodžiai, kurių dėka tūkstančiai žmonių įtikėjo Kristų, parodo, kad jau pradžioje Evangelijos skelbimas aiškino Jėzaus Kristaus – kenčiančio Mesijo – vaidmenį ir pagarsino „visų dalykų atnaujinimą“ – nuostabią viltį apie Kristaus, būsimos Karalystės Viešpaties, sugrįžimą.

Kristaus aukos pasekmės

Apaštalas Paulius aiškiai suvokė Kristaus aukos reikšmę ir matė jos pasekmes. Pirmame savo laiške korintiečiams jis rašė: „Broliai, aš aiškinu jums Evangeliją, kurią esu jums paskelbęs, kurią priėmėte, kurioje stovite ir kuria būsite išgelbėti, jeigu jos laikotės taip, kaip esu jums paskelbęs; antraip būtumėte veltui įtikėję. Pirmiausia aš jums perdaviau, ką esu gavęs, būtent: Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip skelbė Raštai; jis buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečiąją dieną, kaip skelbė Raštai“ (1 Kor 15,1–4).

Be abejonės, žinia, kad Jėzus Kristus paaukojo už mus savo gyvenimą ir už mus prisiėmė mirties bausmę – gera naujiena mums visiems!

Bet Paulius, skelbdamas Evangeliją, tuo nesitenkina. Nušvietęs didingą Jėzaus Kristaus vaidmenį mūsų asmeniniam išgelbėjimui, jis aiškina, kodėl Kristaus prisikėlimas suvaidino tokį didžiulį vaidmenį visos žmonijos išgelbėjimui: „Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių. Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių kaip užmigusiųjų pirmagimis. Kaip per žmogų atsirado mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų prisikėlimas. Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti“ (1 Kor 15,19–22).

Visi prisikels

Atkreipkite dėmesį į Pauliaus žodžius, jog galiausiai bus prikelti *visi*. Toliau jis aiškina, kad visa tai vyks palaipsniui: „Tačiau kiekvienas pagal savo eilę: pirma Kristus, po jo – *priklausantys Kristui jo atėjimo metu*. Paskui bus galas, kai jis perduos karalystę Dievui Tėvui, sunaikinęs visas valdžias, galybes ir pajėgas“ (1 Kor 15,23–24).

Jau kalbėjome apie tai, kad Kristus viešpataus ateinančioje Karalystėje. Tačiau įsigilinkite: pirm nei Jis perims Karalystės valdymą, įvyks „priklausančių Kristui jo atėjimo metu“ prisikėlimas!

Visame šiame skyriuje Paulius aiškina mums šį svarbų skelbiamos gerosios naujienos aspektą. 50–53 eilutėje jis kalba apie tai, kada ir kaip mes galėsime įeiti į Dievo karalystę: „Bet aš jums, broliai, tvirtinu: *kūnas ir kraujas nepaveldės Dievo karalystės*, ir kas genda, nepaveldės to, kas negenda. Štai aš jums atskleidžiu paslaptį: nors mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti – staiga, viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimitui. Trimitas nuaidės, ir mirusieji bus prikelti jau negendantys, ir mes būsime pakeisti. Juk reikia, kad šis gendantis [kūnas] apsivilkėtų negendamybe, *šis marus [kūnas] apsivilkėtų nemarybe*“. Štai koks Jėzaus gimimo, gyvenimo, mirties ir prisikėlimo tikslas! Daugeliui prisikelti amžinajam gyvenimui ir Dievo karalystei paveldėti! (50 eil.) Kristaus pasekėjai „paveldės“ Karalystę (tai yra įeis į ją) „gaudžiant paskutiniam trimitui“ (52 eil.), kurio garsas bus ženklas, kad į žemę amžinai karaliauti sugrįžo Kristus (Mt 24,30–31; Apr 11,15).

Matome, jog nemirtingas gyvenimas jo karalystėje įmanomas per Jėzų Kristų, „kuris sunaikino mirtį ir nušvietė gyvenimą bei nemirtingumą savo Evangelija“ (2 Tim 1,10).